Lietas Nr. C33290214
Lietas arhīva Nr. CA-0370-15/33

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā, 2015.gada 8.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja O.Blūmfelde

tiesneši I.Ošiņa, V.Vazdiķis,

ar sekretāri S.Paradņiku,

piedaloties prasītājas pilnvarotai pārstāvei zvērinātai advokātei Ilonai Jirgenai un atbildētāja pilnvarotam pārstāvim zvērinātam advokātam Sandim Bērtaitim,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. C/ prasībā pret Latvijas Republikas Kultūras ministriju par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un atjaunošanu darbā, sakarā ar Latvijas Republikas Kultūras ministrijas apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2014.gada 27.februārī Rīgas rajona tiesā /pers. C/ (turpmāk – prasītāja) cēlusi prasību pret Latvijas Republikas Kultūras ministriju (turpmāk – atbildētāja) par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un atjaunošanu darbā, lūdzot tiesu:

- atzīt 2009.gada 31.janvāra darba līgumu Nr.17 par noslēgtu uz nenoteiktu laiku;
- atzīt par spēkā neesošu darba devēja 2014.gada 29.janvāra uzteikumu Nr.P-36;
- atjaunot prasītāju darbā Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktores amatā;
- piedzīt no atbildētāja tiesāšanās un ar lietas vešanu saistītos izdevumus;
- noteikt, ka spriedums lietā stājas spēkā nekavējoties.

Prasība pamatota ar Darba likuma 44., 122.-127.pantu.

[1.1] 2014.gada 23.aprīlī Rīgas rajona tiesā iesniegti **prasības pieteikuma grozījumi** (lietas 46.-47.lapa), kuros lūgts:

- atzīt 2009.gada 31.janvāra darba līgumu Nr.17 par noslēgtu uz nenoteiktu laiku;
- atzīt par spēkā neesošu darba devēja 2014.gada 29.janvāra uzteikumu Nr.P-36;
- atjaunot prasītāju darbā Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktores amatā;
- piedzīt no atbildētāja samaksu par piespiedu darba kavējumu EUR 2138,40 pēc nodokļu

nomaksas;

- piedzīt no atbildētāja tiesāšanās un ar lietas vešanu saistītos izdevumus;

- noteikt, ka spriedums lietā stājas spēkā nekavējoties.

Prasības grozījumi pamatoti ar Darba likuma 124.-127.pantu.

[2] Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.jūnija **spriedumu** (lietas 109.-120.lapa) /pers. C/ prasība par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un atjaunošanu darbā apmierināta.

[2.1] Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Civilprocesa likuma 93.pantu, kas noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Civilprocesa likuma 97.panta pirmā daļa paredz, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz tiesas sēdē vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

[2.2] Prasītāja lūgusi tiesu atzīt 2009.gada 31.janvāra darba līgumu Nr.17 par noslēgtu uz nenoteiktu laiku; atzīt par spēkā neesošu darba devēja 2014.gada 29.janvāra uzteikumu Nr.P-36 un atjaunot prasītāju darbā Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktore amatā.

Pirmās instances tiesa secinājusi, ka lietā nepastāv strīds, ka 2009.gada 31.janvārī starp prasītāju /pers. C/ kā darbinieci un atbildētāju Latvijas Republikas Kultūras ministriju kā darba devēju tika noslēgts darba līgums Nr.17 saskaņā, ar kuru darbinieks tiek pieņemts darbā valsts aģentūrā „Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" par direktoru no 2009.gada 4.februāra uz noteiktu laiku 5 gadiem līdz 2014.gada 3.februārim (lietas 6.lapa).

Lietā nav strīds, ka darba līgums 2009.gada 31.janvārī noslēgts, pamatojoties uz Publisko aģentūru likuma 9.pantu, kas noteic, ka valsts aģentūras direktoru amatā ieceļ atbildīgais ministrs uz pieciem gadiem.

Tāpat lietā nav strīda, ka 2012.gada 18.decembrī, saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.925, apstiprināts Latvijas Etnogrāfiskā Brīvdabas muzeja nolikums, ar kur mainīts tā statuss: Valsts aģentūru pārveidojot par kultūras ministra pakļautībā esošu tiešās pārvaldes iestādi.

Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja nolikuma 6.punkts noteic, ka muzeja darbu vada muzeja direktors. Muzeja direktoru ieceļ amatā un atbrīvo no amata Kultūras ministrs, izvērtējot Latvijas muzeju padomes sniegtos priekšlikumus.

[2.3] No lietas materiāliem secināts, ka Latvijas Republikas Kultūras ministrija 2014.gada 29.janvārī izdevusi rīkojumu N.P-36 "Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu", kurā nolemts, saskaņā ar Darba likuma 113.panta pirmo daļu, 2014.gada 3.februārī (pēdējā darba diena) izbeigt darba tiesiskās attiecības ar Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktori /pers. C/, kas nodibinātas ar 2009.gada 27.janvāra darba līgumu Nr.17.

Atbildētājs norādījusi, ka minētais rīkojums nav darba līguma uzteikums atbilstoši Darba likuma 101.pantam, bet darba līgums ir izbeigts atbilstoši Darba likuma 113.pantam, izbeidzoties tā termiņam.

Pirmās instances tiesa pievienojusies minētajam atbildētāja iebildumam, vienlaikus norādot, ka tiesa vērtēs 2012.gada 29.janvāra rīkojumu kā darba devēja izdotu iekšēja tiesību akta atbilstību Darba likuma normām.

[2.4] No lietas materiāliem secināts, ka Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzeja direktore vērsusies ar vēstuli pie Kultūras ministres, kurā lūgts veikt attiecīgus grozījumus prasītājas darba līgumā, saskaņā ar normatīvajiem aktiem (lietas 31.lapa). 2010.gada 5.augustā starp Kultūras ministriju un /pers. G/ noslēgts darba līgums, saskaņā ar kuru darbiniece tiek pieņemta darbā valsts aģentūrā "Latvijas Nacionālais muzejs" par direktoru no 2010.gada 1.septembra uz nenoteiktu laiku (lietas 66.lapa). 2010.gada 5.augustā starp Kultūras ministriju un /pers. I/ noslēgts darba līgums, saskaņā ar kuru darbiniece tiek pieņemta darbā valsts aģentūrā "Rīgas vēstures un kuģniecības muzejs" par direktoru no 2010.gada 1.septmebra uz nenoteiktu laiku (lietas 69.lapa). 2010.gada 5.augustā starp Kultūras ministriju un /pers. J/ noslēgts darba līgums, saskaņā ar kuru darbiniece tiek pieņemta darbā valsts aģentūrā "Īpaši aizsargājamais kultūras piemineklis – Turaidas muzejrezervāts" par direktoru no 2010.gada 1.septmebra uz nenoteiktu laiku (lietas 72.lapa). 2010.gada 5.augustā starp Kultūras ministriju un /pers. K/ noslēgts darba līgums, saskaņā ar kuru darbiniece tiek pieņemta darbā valsts aģentūrā "Rundāles pils muzejs" par direktoru no 2010.gada 1.septembra uz nenoteiktu laiku (lietas 75.lapa).

[2.5] Atbildētājs, atsaucoties uz Civillikuma 3.pantu, uzskata, ja līgumslēdzēji ir nodibinājuši darba tiesiskās attiecības laikā, kad ir spēkā noteiktas tiesību normas, darba tiesiskās attiecības vēlāk var apspriest pēc citām tiesību normām tikai tādā gadījumā, ja likumdevējs to tieši ir paredzējis. Līdz ar to atbildētajai attiecībā uz darba tiesiskajām attiecībām ar prasītāju bija jāvadās pēc Civillikuma 3.pantā noteiktā vispārējā principa, ka no Darba līguma izrietošās darba tiesiskās attiecības ir apspriežamas pēc līguma slēgšanas laikā spēkā esošā tiesiskā regulējuma.

Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka 2012.gadā – laika posmā, kad bija spēkā noslēgtais darba līgums, mainījās Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja tiesiskais statuss, pārveidojot to no valsts aģentūras uz tiešo valsts pārvaldes iestādi.

Tādējādi pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka ir pārgrozījušās tiesiskās attiecības, lai arī atbildētājs norāda, ka darba līguma slēdzējs ir Kultūras ministrija, mainoties Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja statusam, mainās arī atbilstoši Darba likumā paredzētais regulējums, proti, uz tiešo valsts pārvaldes iestādi vairs nav attiecināma Darba likuma 44.panta otrā daļa, kas paredzēja izņēmumu no vispārējā principa, ka darba līgumi, slēdzami uz nenoteiktu laiku, un noteica, ka izņēmuma gadījumos ir slēdzams darba līgums uz noteiktu laiku.

Pirmās instances tiesas spriedumā norādīts, ka jāņem vērā, ka Darba likuma normu mērķis ir darba līgumu slēgšana uz nenoteiktu laiku, un darba līgums uz noteiktu laiku ir izņēmums no vispārējā principa. Konkrētās lietas ietvaros uz muzeja direktora amatu vairs neattiecas Darba likuma 44.pantā noteiktie izņēmuma gadījumi, kad darba līgums slēdzams uz noteiktu laiku.

Pirmās instances tiesa uzskatījusi, ka Civillikuma 3.pants noteic, ka civiltiesiska attiecība apriežama ne tikai pēc tā brīža likuma, kad attiecība radusies, bet arī kad tā pārgrozījusies vai izbeigusies.

Grozoties muzeja statusam, ir mainījušies tiesiskie apstākļi, kas darbiniecei rada labvēlīgāku tiesisko regulējumu. Turklāt jāņem vērā, ka Darba likuma 6.pants paredz, ka nav spēkā darba līguma noteikumi, kas pasliktina darbinieka tiesisko stāvokli.

Konkrētās lietas ietvaros Darba līguma 1.punkts, kas paredz līgumu uz noteiktu laiku, uz darba tiesisko attiecību pārgrozīšanos un izbeigšanās brīdi, ietver līguma noteikumu, kas pasliktina darbinieces tiesisko stāvokli, jo kopš 2012.gada, kad Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs pārveidots par tiešo valsts pārvaldes iestādi vairs nav piemērojami Darba likuma 44.panta otrās daļas nosacījumi, jo normatīvie akti vairs neparedz terminēta līguma iespējamību.

Darba likuma 7.panta pirmā daļa noteic, ka ikvienam ir vienlīdzīgas tiesības uz darbu, taisnīgiem, drošiem un veselībai nekaitīgiem apstākļiem, kā arī uz taisnīgu darba samaksu. Savukārt atbildētāja atsaukšanās uz Ministru kabinetā 2012.gada 13.februāra rīkojumu Nr.72 "Par Koncepciju par korupcijas risku samazināšanu valsts pārvaldes iestādēs un pašvaldībā" tika atbalstīts koncepcijas par korupcijas risku samazināšanu valsts pārvaldes iestādēs un pašvaldībās 3.variants, kas cita starpā paredz arī visām valsts un pašvaldību institūcijām nodrošināt atklātu un uz brīvu konkurenci vērstu personāla atlases procedūru, publiskojot informāciju par visām vakancēm un īstenojot vienotu un atklātu kandidātu atlases kārtību, tiesa uzskata par nepamatotu, lai ierobežotu darbinieces tiesības, un pārkāptu vienlīdzīgas tiesības principu, jo darbiniekam ir saistoši un pušu darba tiesiskajām attiecībām ir piemērojami vienīgie ārējie normatīvie akti.

Darba likuma 1.pants noteic, ka darba tiesiskās attiecības regulē Latvijas Republikas Satversme, Latvijai saistošās starptautisko tiesību normas, šis likums un citi normatīvie akti, kā arī darba koplīgums un darba kārtības noteikumi.

Valsts pārvaldes iekārtas likuma 1.panta 7.punkts noteic, ka pārvaldes lēmums ir individuāls tiesību akts, kas vērsts uz tiesisku seku nodibināšanu, grozīšanu, konstatēšanu vai izbeigšanu valsts pārvaldes jomā. Pārvaldes lēmums regulē konkrētas publiski tiesiskas attiecības ar citu iestādi vai amatpersonu (rīkojums u.c.) vai privātpersonu (it īpaši - administratīvais akts).

Tādējādi minētā koncepcija kā pārvaldes lēmums (rīkojums) nav kvalificējama kā spēkā esošs ārējais normatīvais akts, kas regulē darba tiesiskās attiecības.

Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmās instances tiesa uzskatījusi par pamatotu prasītājas prasību daļā un atzīst, ka 2009.gada 31.janvāra darba līgumu Nr.17, kas noslēgs starp /pers. C/, personas kods /personas kods/, un Latvijas Republikas Kultūras ministriju, reģistrācijas Nr.90000042963, par noslēgtu uz nenoteiktu laiku. Tāpat tiesa uzskatījusi par pamatotu prasītājas prasību daļā par rīkojuma atzīšanu par spēkā neesošu, vērtējot to kā darba devēja rīkojumu nevis kā darba devēja uzteikumu un nolemj atzīt par spēkā neesošu 2014.gada 29.janvāra Latvijas Republikas Kultūras ministrijas, reģistrācijas Nr.90000042963, rīkojumu Nr.P-36 "Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu" un atjaunot /pers. C/, personas kods /personas kods/, darbā Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktores amatā.

[2.6] Prasītāja lūgusi piedzīt darba samaksu par piespiedu kavējumu 2138,40 *euro* apmērā pēc nodokļu nomaksas.

No lietas materiāliem pievienotās izziņas pirmās instances tiesa secinājusi, ka vidējā bruto darba samaksa ir 1280,44 *euro* apmērā mēnešu skaits 5 (lietas 48.lapa).

No lietas materiāliem pievienotās darba devēja izziņas par izpeļņu izriet, ka vidējais atalgojums mēnesī ir 1764,92 *euro*, par sešiem mēnešiem (lietas 90.lapa).

Atbilstoši darba devēja iesniegtajai izziņai, kas sastādīta par pēdējiem 6 mēnešiem, pirmās instances tiesa aprēķinājusi samaksu par piespiedu darba kavējuma laiku 1764,92:22,5x55 darba dienas= darba samaksu par darba piespiedu kavējumu par laika periodu no 2014.gada 3.februāra līdz 2014.gada 23.aprīlim 4314,25 *euro*, no minētās summas ieturot nodokļus.

Ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesa uzskatījusi par pamatotu prasību daļā par darba samaksas piedziņu par piespiedu kavējumu, un nolēmusi piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai darba samaksu par darba piespiedu kavējumu par laiku no 2014.gada 3.februāra līdz 2014.gada 23.aprīlim 4314,25 *euro*, no minētās summas ieturot nodokļus.

[2.7] Prasītāja lūgusi sprieduma nekavējošu izpildi.

Pirmās instances tiesa atsaukusies uz Civilprocesa likuma 205.pantu un atzinusi par pamatotu prasītājas lūgumu un noteikusi, ka spriedums daļā par darba samaksas piedziņu un par atjaunošanu darbā izpildāms nekavējoties.

[2.8] Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, 43.panta pirmās daļas 1.punktu, 34.panta pirmās daļas 4.punktu, pirmās instances tiesa atzinusi, ka no atbildētāja valsts labā ir piedzenama valsts nodeva 71,14 *euro* apmērā.

[2.9] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktu ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu (..) saistītie izdevumi. Šī panta otrā daļā noteikts, ka kārtību kāda aprēķināmas izmaksājamās summas (..) tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu (..) saistīto izdevumu apmēru nosaka Ministru kabinets. Ministru kabineta 2009.gada 1.septembra noteikumi Nr.983 „Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu aprēķināšanas kārtība" 13.punktā noteikts, kas veido tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanas un izsniegšanas izdevumus vienam pasta sūtījumam: veidlapas izgatavošanas, tajā skaitā tonera patēriņa izmaksas; aploksnes izmaksas; vēstules marķēšanas izmaksas; sūtījuma sagatavošanas izmaksas; pasta pakalpojumu izmaksas.

Tiesas izdevumi civillietās ir ar likumu noteiktie obligātie maksājumi par noteiktu procesuālu darbību izdarīšanu, procesuālo dokumentu pieņemšanu vai to izdošanu tiesā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5. un 7.punktam un valsts akciju sabiedrības "Latvijas Pasts" tarifiem ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi (ar prasības pieteikuma noraksta un tiesas pavēstu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi) šajā lietā ir 10,25 *euro*. Tādējādi no atbildētāja valsts ienākumos piedzīti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 10,25 *euro* apmērā.

[2.10] Saskaņā ar Civilprocesa likuma $204.^1$ pantu atbildētājam noteikts 10 dienu ilgs termiņš sprieduma labprātīgai izpildei no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

[3] 2014.gada 25.jūnijā Rīgas rajona tiesā atbildētājs iesniedzis pieteikumu par sprieduma izpildes

kārtības grozīšanu (lietas 106.-107.lapa).

[3.1] Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 14.jūlija lēmumu (lietas 125.-127.lapa) pieteikums par sprieduma izpildes kārtības grozīšanu noraidīts.

[4] Par Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.jūnija spriedumu atbildētājs iesniedzis **apelācijas sūdzību** (lietas 128.-132.lapa), kurā lūgts atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un prasību noraidīt.

Apelators uzskata, ka pirmās instances tiesa nav pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, līdz ar to nonākusi pie lietas apstākļiem neatbilstoša sprieduma.

[4.1] Apelācijas sūdzībā norādīts, ka atbildētājs 2009.gada 27.janvārī pieņēma rīkojumu Nr.P-40 "Par /pers. C/ iecelšanu valsts aģentūras "Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" direktora amatā", ar kuru prasītāju iecēla valsts aģentūras "Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" direktora amatā. Rīkojuma 1.punktā tika noteikts, ka prasītāja tiek iecelta amatā no 2009.gada 4.februāra uz noteiktu laiku uz pieciem gadiem līdz 2014.gada 3.februārim.

Atbildētājs un prasītāja 2009.gada 27.janvārī noslēdza darba līgumu Nr.17 (turpmāk - Darba līgums), ar kuru prasītāja tika pieņemta darbā pie atbildētāja valsts aģentūrā "Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" par direktoru no 2009.gada 4.februāra uz noteiktu laiku pieciem gadiem līdz 2014.gada 3.februārim.

Atbildētāja 2009.gada 27.janvāra rīkojums Nr.P-40 "Par /pers. C/ iecelšanu valsts aģentūras "Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" direktora amatā" un Darba līgums attiecībā uz darba tiesisko attiecību termiņu tika pamatots ar Publisko aģentūru likuma (pieņemts 2001.gadā) 10.panta ceturto daļu un Darba likuma 44. un 45.pantu.

Atbildētājs saņēma prasītājas 2014.gada 17.janvāra vēstuli Nr.1-13-4, kurā prasītāja, atsaucoties uz publisko aģentūru tiesiskā regulējuma izmaiņām, lūdza atbildētāju turpināt darba tiesiskās attiecības uz nenoteiktu termiņu.

Atbildētājs 2014.gada 29.janvārī nosūtīja prasītājai atbildes vēstuli Nr.5.1-17/288 "Par darba tiesiskajām attiecībām", kurā paskaidroja, ka tiesiskā regulējuma izmaiņas darba tiesisko attiecību laikā pašas par sevi nemaina nodibināto darba tiesisko attiecību spēkā esamību, jo puses saista starp tām iepriekš noslēgtais darba līgums, kas paredz darba tiesisko attiecību termiņu līdz 2014.gada 3.februārim. Līdz ar to atbildētājs rakstveidā apstiprināja, ka darba tiesiskās attiecības starp prasītāju un atbildētāju izbeigsies 2014.gada 3.februārī.

Atbildētājs 2014.gada 29.janvārī pieņēma rīkojumu Nr.P-36 "Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu", kurā saskaņā ar Darba likuma 113.panta pirmo daļu nolēma ar 2014.gada 3.februāri izbeigt darba tiesiskās attiecības ar prasītāju, kas nodibinātas ar Darba līgumu. Ar minēto rīkojumu prasītāja tika iepazīstināta 2014.gada 29.janvārī, par ko liecina attiecīgs prasītājas paraksts uz atbildētāja rīcībā esošā rīkojuma eksemplāra.

[4.2] Attiecībā par uz noteiktu laiku noslēgta darba līguma izbeigšanos norādīts apelators norāda, ka darba tiesiskās attiecības ir ilgstošas (turpinātas) civiltiesiskās attiecības. Darba līguma izpildes laikā vairs nav spēkā Publisko aģentūru likums, kas tika pieņemts 2001.gadā.

2009.gada 27.janvārī, noslēdzot Darba līgumu ar prasītāju, atbildētajam bija pienākums nodibināt darba tiesiskās attiecības uz noteiktu laiku (maksimāli uz pieciem gadiem). Līdz ar to atbildētājs ir tiesiski nodibinājis darba tiesiskās attiecības ar prasītāju uz pieciem gadiem, ievērojot Publisko aģentūru likuma (pieņemts 2001.gadā) 10.panta ceturto daļu un Darba likuma 45.panta pirmo daļu. Par šo apstākli lietā nav strīda un to nav apšaubījusi arī Rīgas rajona tiesa.

Tā kā prasītājas un atbildētāja noslēgtā Darba līguma 1.punktā ietvertais darba tiesisko attiecību termiņš līguma noslēgšanas laikā bija noteikts tiesiski, tad nepieciešams noskaidrot, vai tiesiskā regulējuma izmaiņu rezultātā Darba līguma 1.punktā ietvertais darba tiesisko attiecību termiņš kļuva par prettiesisku un spēkā neesošu.

Atbilstoši privāttiesībās valdošajam principam jaunai tiesību normai ir uz priekšu vērsts spēks, respektīvi, šāda tiesību norma piemērojama vienīgi nākamiem faktiem. Tas izriet no Civillikuma 3.panta, kas noteic: "Katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, ka šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies. Neskartas paliek jau iegūtās tiesības." Tāpēc tikai likumā paredzētos izņēmuma gadījumos tiesību normai var būt tūlītējs vai atpakaļvērsts spēks. Ja likumā nav paredzēti izņēmuma noteikumi par attiecīgās tiesību normas tūlītēju vai atpakaļvērstu spēku, jārīkojas atbilstoši Civillikuma 3.pantā ietvertajai vispārīgajai normai.

Konkrētajā gadījumā likumdevējs nav noteicis nekādu speciālu regulējumu sakarā ar darba tiesisko attiecību regulējošo tiesību normu izmaiņām attiecībā uz Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktoru. Līdz ar to atbildētajam attiecībā uz darba tiesiskajām attiecībām ar prasītāju bija jāvadās pēc Civillikuma 3.pantā noteiktā vispārējā principa, ka no Darba līguma izrietošās darba tiesiskās attiecības ir apspriežamas pēc līguma slēgšanas laikā spēkā esošā tiesiskā regulējuma.

Pie šādiem apstākļiem nav konstatējamas tādas tiesiskā regulējuma izmaiņas, kuras būtu par pamatu, lai atzītu Darba līgumu starp Prasītāju un Atbildētāju kā noslēgtu uz nenoteiktu laiku. Citiem vārdiem sakot, Darba līguma 1.punktā ietvertais līguma termiņš uz pieciem gadiem nav zaudējis spēku, jo Darba līguma slēgšanas laikā spēkā esošais tiesiskais regulējums pieļāva slēgt darba līgumu uz noteiktu termiņu.

Nav saprotams, uz kādu tiesību normu pamata Rīgas rajona tiesa pamato viedokli, ka Darba līguma 1.punktā ietvertais līguma termiņš ir zaudējis spēku. Darba likuma 44.panta pirmā un otrā dala, uz ko atsaucas Rīgas rajona tiesa sava sprieduma pamatošanai, reglamentē darbinieka un darba devēja tiesiskās attiecības darba līguma slēgšanas laikā, nevis darba līguma izpildes laikā. Tomēr konkrētajā gadījumā nav strīda, ka darba tiesisko attiecību dibināšanas laikā bija pieļaujams slēgt darba līgumu uz noteiktu laiku.

Savukārt Ministru kabineta 2012.gada 18.decembra noteikumu Nr.925 „Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja nolikums" 13.punkts paredz, ka muzejs ir valsts aģentūras „Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" funkciju, tiesību, saistību, prasību, bilancē esošās mantas, lietvedības un arhīva pārņēmējs. Tas nozīmē, ka muzeja statusa maiņa no valsts aģentūras uz tiešo valsts pārvaldes iestādi nav ietekmējusi iepriekš nodibinātās tiesiskās attiecības, tostarp darba tiesiskās attiecības.

Turklāt vērā ņemams ir arī apstāklis, ka Darba līgumu Prasītāja slēdza tieši ar Atbildētāju, nevis

valsts aģentūru „Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs". Tādējādi statusa maiņa skāra vienīgi iestādi, kurā Prasītājai bija jāpilda direktora amata pienākumi, nevis pašas darba tiesiskās attiecības starp Prasītāju un Atbildētāju. Statusa maiņa nekad nav skārusi Prasītājas darba devēju (Darba likuma 4.panta pirmā daļa) - Atbildētāju.

Rīgas rajona tiesas motivācija nav saprotama arī tā iemesla dēļ, ka Publisko aģentūru likums, kurš tika pieņemts 2001.gadā un kura 10.panta ceturtā daļa noteica, ka darba līgumi ar aģentūru direktoriem slēdzami uz noteiktu laiku, zaudēja spēku 2010.gada 1.janvārī. Tomēr Ministru kabineta 2012.gada 18.decembra noteikumi Nr.925 „Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja nolikums" stājās spēkā trīs gadus vēlāk, t.i., 2013.gada 1.janvārī.

Tas nozīmē, ka Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja statusa maiņa tika veikta 2013.gada 1.janvārī, lai gan saskaņā ar Publisko aģentūru likumu, kurš tika pieņemts 2001.gadā, valsts aģentūru direktoru darba līgumus uz noteiktu laiku varēja slēgt vienīgi līdz 2010.gada 1.janvārim. Ja Rīgas rajona tiesa uzskata, ka Darba līguma 1.punktā noteiktais termiņš zaudēja spēku līdz ar muzeja statusa maiņu 2013.gada 1.janvārī, tad nav saprotams, kādēļ Rīgas rajona tiesas ieskatā Darba līguma 1.punktā noteiktais termiņa ierobežojums bija spēkā laika posmā no 2010.gada 1.janvāra līdz 2013.gada 1.janvārim.

Izvērtējot visus lietas tiesiskos apstākļus, Atbildētāja nekonstatē nekādu tiesisku pamatu, lai Darba līguma 1.punktā ietvertais līguma termiņš zaudētu savu spēku. Tā kā darba līguma grozījumi ir pieļaujami vienīgi pēc darbinieka un darba devēja savstarpējas vienošanās (Darba likuma 97.pants), tiesai nav tiesību patvaļīgi ignorēt darba līgumā noteikto darba tiesisko attiecību termiņu.

Darba likuma 113.panta pirmā daļa noteic, ka „darba tiesiskās attiecības pēc līguma, kas noslēgts uz noteiktu laiku, izbeidzas ar dienu, kad izbeidzas darba līguma termiņš". Šajā tiesību normā (līdzīgi kā Civillikuma 2192.pantā) ietvertais regulējums paredz, ka uz noteiktu laiku noslēgta darba līguma termiņa notecējums ir patstāvīgs darba līguma izbeigšanās pamats (sk. Slaidiņa V., Skultāne / Darba tiesības. Rīga: Zvaigzne ABC, 2011, 115.lpp.).

Tā kā Darba līguma 1.punktā ir noteikts, ka darba tiesiskās attiecības ir nodibinātas uz noteiktu laiku līdz 2014.gada 3.februārim un šīs Darba līguma noteikums bija saistošs abiem līgumslēdzējiem, darba tiesiskās attiecības starp Prasītāju un Atbildētāju izbeidzās 2014.gada 3.februārī saskaņā ar Darba likuma 113.panta pirmo daļu.

Šādā situācijā Atbildētājai bija tiesisks pamats 2014.gada 29.janvārī pieņemt rīkojumu Nr.P- 36 „Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu", kurā saskaņā ar Darba likuma 113.panta pirmo daļu Atbildētāja nolēma ar 2014.gada 3.februāri izbeigt darba tiesiskās attiecības ar Prasītāju, kas nodibinātas ar Darba līgumu.

[4.3] Rīgas rajona tiesa spriedumā atsaukusies uz atbildētāja darba tiesiskajām attiecībām ar citiem muzeju direktoriem (/pers. J/, /pers. G/, /pers. I/ un /pers. K/). Pirmās instances tiesas ieskatā attiecībā uz prasītājas un citu muzeju direktoriem pastāv vienādi tiesiskie apstākļi, tādēļ atbildētājam ir pienākums turpināt darba tiesiskās attiecības.

Tomēr atbildētājs vērš uzmanību, ka Rīgas rajona tiesa nav ņēmusi vērā būtisku apstākli, ka ar pilnīgi visiem muzeju direktoriem (tostarp /pers. J/, /pers. G/. /pers. I/ un /pers. K/) darba līgumi, kas tika noslēgti uz noteiktu laiku, tika izbeigti saskaņā ar Darba likuma 113.pantu. Piemēram, ar /pers. J/ 2005.gada 31.augustā atbildētājs noslēdza darba līgumu Nr.47 uz noteiktu laiku līdz 2010.gada 31.augustam. Ņemot vērā to, ka iestājās darba tiesisko attiecību termiņš, darba tiesiskās attiecības noteiktajā termiņā (2010.gada 31.augustā) starp /pers. J/ un atbildētāju tika izbeigtas atbilstoši Darba likuma 113.pantam. Tieši tāda pati situācija bija arī ar /pers. K/, /pers. I/ un /pers. G/, jo visi 2005.gadā noslēgtie terminētie darba līgumi tika izbeigti ar termiņa notecējumu.

Līdz ar to apelators uzskata par nepamatotu pirmās instances tiesas apgalvojumu, ka atbildētājam ir pienākums turpināt darba tiesiskās attiecības ar prasītāju, balstoties uz 2009.gada 31.janvāra darba līgumu Nr.17, jo ar citiem muzeju direktoriem terminētie darba līgumi beidza savu darbību.

[4.4] Attiecībā par darba samaksas piedziņu apelators norāda, ka atbildētājs pēc Rīgas rajona tiesas saīsinātā sprieduma pasludināšanas ir saņēmis no prasītājas divas darbnespējas lapas (datētas ar 2014.gada 10.februāri un 2014.gada 30.aprīli), kurās ir apliecināts, ka prasītājai bija pārejoša darbnespēja laikā no 2014.gada 10.februāra līdz 2014.gada 30.jūnijam. Abu darbnespēju lapu kopijas ir pievienotas šīs apelācijas sūdzības pielikumā, ko atbildētājs lūdz pievienot civillietas materiāliem. Šie pierādījumi nebija iesniegti pirmās instances tiesai sakarā ar to, ka tie nebija atbildētāja rīcībā un prasītāja nav informējusi par savu darbnespēju.

Pie šādiem apstākļiem atbildētājs konstatē, ka prasītājai nebija tiesības prasīt un saņemt darba samaksu par laiku no 2014.gada 10.februāra līdz 2014.gada 23.aprīlim, jo Darba likuma 74.panta piektā daļa neparedz pienākumu darba devējam maksāt darba algu par laiku, kad darbinieks neveic darbu pārejošas darbnespējas dēļ un tam ir ārsta noformēta darbnespējas lapa B. Atbilstoši likumam prasītāja par darbnespējas laiku ir saņēmusi pabalsta izmaksas no Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras.

Tāpat prasītājai nebija tiesību saņemt darba samaksu par laiku no 2014.gada 3.februāra līdz 2014.gada 23.aprīlim, jo šajā laikā darba līgums starp prasītāju un atbildētāju nebija spēkā sakarā ar termiņa notecējumu. Tādējādi Rīgas rajona tiesas spriedums paredz nepamatotas naudas summas piedziņu no atbildētāja.

[5] **Tiesas sēdē** prasītājas pilnvarotā pārstāve zvērināta advokāte I.Jirgena atteicās no prasības daļā par samaksas par piespiedu darba kavējuma piedziņu, bet pārējā daļā prasību uzturēja pēc prasības pieteikumā un tā grozījumos norādītiem apstākļiem. Apelācijas sūdzību uzskatīja par nepamatotu.

Tiesas sēdē atbildētāja pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Sandis Bērtainis uzturēja apelācijas sūdzību un prasību neatzina.

Motīvu daļa

[6] Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi lietas dalībniekus, pārbaudījusi un novērtējusi lietas materiālus, atzīst, ka apelācijas sūdzība ir iesniegta nepamatoti, bet prasība uzturētajā daļā ir apmierināma.

[7] Civilprocesa likuma 426.panta pirmajā daļā noteikts, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu

pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajās sūdzībās.

[8] Apelators ir pārsūdzējis pirmās instances tiesas spriedumu pilnībā.

[9] Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa nosaka, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

[10] Civillietu tiesu kolēģija pievienojas Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.jūnija sprieduma motivācijai un atzīst šajā spriedumā ietverto pamatojumu par pareizu un pilnībā pietiekamu, to neatkārtojot.

[11] Lietas faktiskie apstākļi, par kuriem strīds nepastāv.

[11.1] Starp /pers. C/ kā darbinieci un atbildētāju Latvijas Republikas Kultūras ministriju kā darba devēju 2009.gada 31.janvārī, pamatojoties uz Publisko aģentūru likuma 9.pantu, noslēgts darba līgums Nr.17, saskaņā ar kuru darbiniece tika pieņemta darbā uz noteiktu laiku - 5 gadiem valsts aģentūrā „Latvijas Etnogrāfiskais brīvdabas muzejs" par direktori no 2009.gada 4.februāra līdz 2014.gada 3.februārim (lietas 6.lapa).

[11.2] 2012.gada 18.decembrī, saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.925, apstiprināts Latvijas Etnogrāfiskā Brīvdabas muzeja nolikums, ar kuru mainīts tā statuss: Valsts aģentūru pārveidojot par kultūras ministra pakļautībā esošu tiešās pārvaldes iestādi.

[11.3] Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktore vērsusies ar vēstuli pie Kultūras ministres, kurā lūdza veikt attiecīgus grozījumus prasītājas darba līgumā, saskaņā ar normatīvajiem aktiem.

[11.4] Latvijas Republikas Kultūras ministrija 2014.gada 29.janvārī izdevusi rīkojumu N.P-36 "Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu", kurā nolemts, saskaņā ar Darba likuma 113.panta pirmo daļu, 2014.gada 3.februārī (pēdējā darba diena) izbeigt darba tiesiskās attiecības ar Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktori /pers. C/, kas nodibinātas ar 2009.gada 27.janvāra darba līgumu Nr.17.

[12] Starp pusēm pastāv strīds par darba tiesisko attiecību izbeigšanu pēc Darba likuma 113. panta, kā arī par to, vai 2009.gada 31.janvārī starp pusēm noslēgtais darba līgums ir atzīstams par darba līgumu uz nenoteiktu vai noteiktu laiku.

[13] Saskaņā ar Darba likuma 43.pantu darba līgumu slēdz uz nenoteiktu laiku, izņemot šā likuma 44.pantā noteiktos gadījumus.

[13.1] Darba likuma 44.panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka darba līgumu uz noteiktu laiku var noslēgt, lai veiktu īslaicīgu darbu, ar to saprotot darbu tādās darbības jomās, kurās darba līgums parasti netiek slēgts uz nenoteiktu laiku, ņemot vērā attiecīgās nodarbošanās raksturu vai arī attiecīgā darba pagaidu raksturu.

Darba likuma 44.panta otrā daļa noteic, ka šā panta pirmās daļas 1. un 2.punktā minētos darbus nosaka Ministru kabinets.

[13.2] Savukārt Darba likuma 6.panta pirmā daļa noteic, ka nav spēkā darba koplīguma, darba kārtības noteikumu, kā arī darba līguma un darba devēja rīkojumu noteikumi, kas pretēji normatīvajiem

aktiem pasliktina darbinieku tiesisko stāvokli.

[13.3] Saskaņā ar Darba likuma 113.panta pirmo daļu darba tiesiskās attiecības pēc līguma, kas noslēgts uz noteiktu laiku, izbeidzas ar dienu, kad izbeidzas darba līguma termiņš.

[13.4] Kaut arī pēc vispārējā principa uz noteiktu laiku noslēgta darba līguma termiņš nevar būt ilgāks par trim gadiem, Darba likuma 45.panta pirmā daļa paredz, ka šis termiņš var būt arī cits, ja tas noteikts citā likumā, kā tas ir šajā gadījumā.

Apelācijas instances tiesa secina, lai darba līgumu atzītu par uz noteiktu laiku noslēgtu, ir jāpārliecinās, ka pastāv kāds no Darba likuma 44.panta pirmajā daļā noteiktajiem apstākļiem.

[14] Saskaņā ar Publisko aģentūru likuma 10.panta ceturto daļu (šeit likuma redakcijā, kas bija spēkā darba līguma slēgšanas brīdī) Valsts aģentūras direktoru, kas nav valsts civildienesta ierēdnis, pieņem darbā konkursa kārtībā. Kārtību, kādā organizējams atklāts konkurss uz valsts aģentūras direktora amatu, kas nav valsts civildienesta ierēdņa amats, nosaka Ministru kabinets. Ministrs, kura pārraudzībā atrodas valsts aģentūra, pieņem lēmumu par konkursā uzvarējušo pretendentu un noslēdz ar viņu darba līgumu uz laiku, kas nepārsniedz piecus gadus. Vismaz sešus mēnešus pirms darba līguma termiņa beigām ministrs pieņem lēmumu pagarināt darba līguma termiņu uz laiku, kas nepārsniedz piecus gadus, vai motivētu lēmumu par aģentūras direktora atlaišanu no darba. Par pieņemto lēmumu informē aģentūras direktoru.

[14.1] Saskaņā ar Publisko aģentūru likuma 9.panta ceturto daļu (šeit likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010.gada 1.janvārim, kad stājās spēkā jauns likums) valsts aģentūras direktoru amatā ieceļ atbildīgais ministrs uz pieciem gadiem. Novērtējot aģentūras darbības rezultātus, valsts aģentūras direktoru var iecelt amatā atkārtoti vai atbrīvot no amata pirms noteiktā termiņa saskaņā ar citiem likumiem.

[14.2] Tādējādi no minētajām materiālo tiesību normām, kas bija spēkā līguma slēgšanas brīdī, izriet, ka valsts aģentūras direktoru pieņem darbā un atlaiž no tā atbildīgais ministrs. Savu gribu saistīties darba tiesiskajās attiecībās ar atklātā konkursā uzvarējušo aģentūras direktora amata kandidātu ministrs realizē pieņemot lēmumu, uz kura pamata tiek noslēgts darba līgums uz laiku, kas nevar pārsniegt piecus gadus.

[15] Atbildētājas pārstāvis apelācijas sūdzībā argumentē, ka atbildētajam attiecībā uz darba tiesiskajām attiecībām ar prasītāju bija jāvadās pēc Civillikuma 3.pantā noteiktā vispārējā principa, ka no Darba līguma izrietošās darba tiesiskās attiecības ir apspriežamas pēc līguma slēgšanas laikā spēkā esošā tiesiskā regulējuma.

[15.1] Civillikuma 3.panta norma noteic, ka katra civiltiesiska attiecība apspriežama pēc likumiem, kas bijuši spēkā tad, kad šī attiecība radusies, pārgrozījusies vai izbeigusies. Neskartas paliek jau iegūtās tiesības.

[15.2] Saskaņā ar Ministru kabineta 2012.gada 18.decembra noteikumiem Nr.925 ir apstiprināts Latvijas Etnogrāfiskā Brīvdabas muzeja nolikums, ar kuru mainīts tā statuss: Valsts aģentūru pārveidojot par kultūras ministra pakļautībā esošu tiešās pārvaldes iestādi.

[15.3] Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja nolikuma 6.punkts noteic, ka muzeja darbu vada muzeja direktors. Muzeja direktoru ieceļ amatā un atbrīvo no amata Kultūras ministrs, izvērtējot Latvijas muzeju padomes sniegtos priekšlikumus.

[15.4] Šīs lietas ietvaros uz muzeja direktora amatu vairs neattiecas Darba likuma 44.pantā noteiktie izņēmuma gadījumi, kad darba līgums slēdzams uz noteiktu laiku. Tātad secināms, ka mainoties Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja statusam, mainās arī Darba likumā paredzētais regulējums, jo uz tiešo valsts pārvaldes iestādi vairs nav attiecināma Darba likuma 44.panta otrā daļa, kas paredzēja izņēmumu no vispārējā principa, ka darba līgumi, slēdzami uz nenoteiktu laiku, un noteica, ka izņēmuma gadījumos ir slēdzams darba līgums uz noteiktu laiku.

[15.5] Apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas viedoklim, ka mainoties muzeja statusam, ir grozījušies arī tiesiskie apstākļi, kas darbiniecei radīja labvēlīgāku tiesisko regulējumu.

Pirmās instances tiesas spriedumā norādīts, ka jāņem vērā, ka Darba likuma normu mērķis ir darba līgumu slēgšana uz nenoteiktu laiku, un darba līgums uz noteiktu laiku ir izņēmums no vispārējā principa.

Civillietu tiesu kolēģijas ieskatā Darba likuma tiesību normas nav piemērojamas tikai formāli, tiesai jāvadās arī no lietas faktiskajiem apstākļiem, jo Darba likuma viens no galvenajiem mērķiem ir aizsargāt darbinieka tiesības un likumīgās intereses. Turklāt civiltiesiska attiecība apspriežama ne tikai pēc tā brīža likuma, kad attiecība radusies, bet arī kad tā pārgrozījusies vai izbeigusies.

Konkrētajā gadījumā, kad uz tiešo valsts pārvaldes iestādi vairs nav attiecināma Darba likuma 44.panta otrā daļa, kas paredzēja izņēmumu no vispārējā principa, ka darba līgumi, slēdzami uz nenoteiktu laiku, konstatējams, ka darbinieces tiesiskā stāvokļa pasliktinājums radās, nevis darba līguma parakstīšanas, bet gan darba tiesisko attiecību pārgrozīšanos un izbeigšanās brīdi.

Šādos apstākļos apelācijas instances tiesa uzskata par pamatotu prasītājas prasību daļā par 2014.gada 29.janvāra Latvijas Republikas Kultūras ministrijas rīkojumu Nr.P-36 "Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu" atzīšanu par spēkā neesošu, vērtējot to kā darba devēja rīkojumu nevis kā darba devēja uzteikumu un atjaunošanu darbā Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktores amatā.

[16] Prasītāja lūgusi sprieduma nekavējošu izpildi.

[16.1] Civilprocesa likuma 205.pants noteic, ka pēc lietas dalībnieku lūguma tiesa spriedumā var noteikt, ka pilnīgi vai noteiktā daļā nekavējoties izpildāmi spriedumi ir par darba samaksu un par atjaunošanu darbā.

Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka spriedums daļā par atjaunošanu darbā izpildāms nekavējoties.

[17] Atbildētāja apelācijas sūdzībā argumentē, ka nav saprotams, kādēļ pirmās instances tiesas ieskatā Darba līguma 1.punktā noteiktais termiņa ierobežojums bija spēkā laika posmā no 2010.gada 1.janvāra līdz 2013.gada 1.janvārim, ja Darba līguma 1.punktā noteiktais termiņš zaudēja spēku līdz ar muzeja statusa maiņu 2013.gada 1.janvārī.

[17.1] Publisko aģentūru likuma pārejas noteikumu 2.punkts paredz, ka no 2010.gada 1.janvāra ministrijas izvērtē valsts aģentūru darbības atbilstību šā likuma prasībām, un Ministru kabinets līdz 2013.gada 1.janvārim pieņem lēmumu par attiecīgās aģentūras darbības turpināšanu, aģentūras

likvidēšanu vai reorganizēšanu, ievērojot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 15.pantā noteiktās prasības.

Savukārt 3.punktā noteikts, ka līdz šo pārejas noteikumu 2.punktā minētajam Ministru kabineta lēmumam valsts aģentūras, kas izveidotas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, darbojas saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likumā noteikto tiešās pārvaldes iestāžu statusu un Likumā par budžetu un finanšu vadību noteikto budžeta iestāžu finansēšanas kārtību.

Tādējādi secināms, ka līdz jaunas valsts aģentūras nolikumu spēkā stāšanās dienai, bet ne ilgāk kā līdz 2013.gada 1.janvārim ir piemērojams valsts aģentūras nolikums, kas izdots uz šo pārejas noteikumu 1.punktā minētā likuma pamata.

[18] Attiecībā uz apelatora argumentu, ka ar citiem muzeju direktoriem terminētie darba līgumi, balstoties uz Darba likuma 113.pantu, tika izbeigti, apelācijas instances tiesa konstatē, ka 2010.gadā ar citiem muzeju direktoriem (tostarp /pers. J/, /pers. G/. /pers. I/ un /pers. K/) darba līgumi noslēgti uz nenoteiktu laiku.

[19] 2015.gada 25.marta tiesas sēdē prasītājas pārstāve atteicās no prasības daļā par darba samaksas par piespiedu darba kavējumu piedziņu EUR 4314,25 apmērā.

Civilprocesa likuma 223.panta 4.punkts noteic, ka tiesa izbeidz tiesvedību lietā, ja prasītājs atteicies no prasības.

Tiesvedība prasības daļā par vidējās izpeļņas piedziņu par visu darba piespiedu kavējuma laiku ir izbeidzama.

[20] Civillietu tiesu kolēģija secina, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, pietiekami izvērtēja lietas faktiskos apstākļus, tās secinājumi balstīti uz abu pušu norādīto apstākļu pārbaudi un lietā iegūto pierādījumu novērtējumu to kopumā.

[21] Civilprocesa likuma 42.panta pirmā daļa paredz, ka tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

[21.1] Prasītāja saskaņā ar Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 1.punktu ir atbrīvota no tiesas izdevumu samaksas valsts ienākumos.

Civilprocesa likuma 42.panta pirmā daļa noteic, ka tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 4.punkta noteikumiem, no atbildētāja valsts labā ir piedzenama valsts nodeva 71,14 *euro* apmērā.

[22.2] No Tiesu informatīvās sistēmas pavēstu uzziņas redzams, ka Civilprocesa likuma 39.panta pirmās daļas 5.punktā paredzētie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi par pavēstu nosūtīšanu lietas dalībniekiem pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā ir EUR 25,61, kas ir piedzenami valsts ienākumos no atbildētāja.

[23] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.^{1}pantu atbildētājam ir nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei daļā par naudas summu piedziņu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434.pantu, Civillietu tiesu kolēģija

nosprieda

/pers. C/ prasību pret Latvijas Republikas Kultūras ministriju par darba devēja uzteikuma atzīšanu par spēkā neesošu un atjaunošanu darbā, **apmierināt.**

Atzīt 2009.gada 31.janvāra darba līgumu Nr.17, kas noslēgs starp /pers. C/, personas kods /personas kods/, un Latvijas Republikas Kultūras ministriju, reģistrācijas Nr.90000042963, par noslēgtu uz nenoteiktu laiku.

Atzīt par spēkā neesošu 2014.gada 29.janvāra Latvijas Republikas Kultūras ministrijas, reģistrācijas Nr.90000042963, rīkojumu Nr.P-36 "Par darba tiesisko attiecību izbeigšanu" un atjaunot /pers. C/, personas kods /personas kods/, darbā Latvijas Etnogrāfiskā brīvdabas muzeja direktores amatā.

Izbeigt tiesvedību prasības daļā par darba samaksas par darba piespiedu kavējumu par laiku no 2014.gada 3.februāra līdz 2014.gada 23.aprīlim 4314,25 *euro*, no minētās summas ieturot nodokļus.

Piedzīt no Latvijas Republikas Kultūras ministrijas, reģistrācijas Nr.90000042963, valsts labā nenomaksāto valsts nodevu EUR 71,14 (septiņdesmit viens *euro* 14 centi).

Valsts nodeva iemaksājama: Saņēmējs: Valsts kase, reģistrācijas Nr. 90000050138, Saņēmēja banka: Valsts kase, BIC kods TRELLV22, konta Nr.LV55 TREL 1060 1909 11200. Maksājuma mērķis: civillieta Nr.C33290214 (CA-0370-15/33), prasītājs /pers. C/.

Piedzīt no Latvijas Republikas Kultūras ministrijas, reģistrācijas Nr.90000042963, par labu valstij nenomaksātos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 4,65 (četri *euro* 65 centi).

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi iemaksājami: Saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, Saņēmēja iestāde: Valsts kase, kods TRELLV22, konta Nr.LV51 TREL 2190 4580 19000. Maksājuma mērķis: civillieta Nr.C33290214 (CA-0370-15/33), prasītājs /pers. C/.

Spriedums daļā par atjaunošanu darbā izpildāms nekavējoties.

Noteikt sprieduma labprātīgai izpildei daļā par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā termiņu – 10 dienas no sprieduma stāšanās spēkā. Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par tiesas izdevumu – valsts nodevas un ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumus piedziņu valsts labā, maksājumu apliecinošu dokumentu iesniegt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums tiks sastādīts 2015.gada 22.aprīlī.

Pilna spriedums faktiski sastādīts 2015.gada 7.maijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	(personiskais paraksts)	O.Blūmfelde
Tiesnese	(personiskais paraksts)	I.Ošiņa
Tiesnesis	(personiskais paraksts)	V.Vazdiķis